

30

L'AMOR APASSIONAT és una expressió natural de l'amor conjugal

Ben conscient que allò que vol escriure causarà sorpresa en més d'un lector, Francesc ha començat amb una pregunta que obrirà la porta a un tema prou espinós, però que ell està decidit a afrontar sense contemplacions: si en aquesta exhortació estem tractant de l'amor conjugal, *per què no parlar dels sentiments i de la sexualitat en el matrimoni?* Vegem-ho.

«Segons el Concili Vaticà II, l'amor conjugal "abasta el bé de tota la persona. Per tant, pot enriquir amb una dignitat peculiar les expressions del cos i de l'esperit, i ennoblir-les com a signes especials de l'amistat conjugal" (*Gaudium et Spes*, 49).

Per aquest motiu, un amor sense plaer ni passió no és suficient per simbolitzar la unió del cor humà amb Déu: "Tots els místics han afirmat que l'amor sobrenatural i l'amor celestial troben els símbols adequats en l'amor matrimonial, i no tant en l'amistat, en el sentiment filial o en la dedicació a una causa. I el motiu rau justament en la seva totalitat" (A. Sertillanges).

Així doncs, per què no aturar-nos i dedicar una estona a parlar dels sentiments i de la sexualitat en el matrimoni?» (AL 142).

Francesc respon a aquesta pregunta i ens parla, amb tanta llibertat com claredat, de desitjos, sentiments i emocions, és a dir, de les *passions* en la vida matrimonial. Per ventura pot haver-hi vida matrimonial sense un amor apassionat?

«Els desitjos, els sentiments, les emocions, tot allò que els clàssics anomenaven *passions*, ocupen un lloc important en la vida matrimonial. Tots afloren quan 'un altre' es fa present i es manifesta en la vida d'una persona.

És propi de tots els éssers vivents apropar-se a altres persones i coses, i aquesta tendència s'expressa sempre mitjançant signes afectius: plaer o pena, alegria o tristesa, tendresa o temor. Són el pressupòsit de l'activitat psicològica més elemental. Els éssers humans viuen en aquesta terra, i tot el que fan i tot el que cerquen està carregat de passió» (AL 143).

Jesús no va dissimular les emocions que experimentava quan es relacionava amb altres persones, i aquestes manifestacions de la seva sensibilitat mostraven fins a quin punt el seu cor humà restava obert als altres (cf. AL 144).

També nosaltres experimentem emocions, desitjos i passions, i d'aquesta manera mostrem que som éssers humans.

«Experimentar una emoció no és una cosa moralment bona o dolenta en ella mateixa. El despertar d'un desig o d'un rebuig no és pecaminós ni reprotxable. El que és bo o dolent és el que nosaltres fem moguts o influenciats per una passió determinada.»

Però quan les passions són promogudes o buscades, i a causa d'elles realitzem males accions, el mal es troba en la decisió d'alimentar-les i en els actes dolents que se'n deriven. En aquesta línia, sentir-me atret per algú no és necessàriament una cosa bona. Si la meva atracció per aquesta persona fa que intenti dominar-la, aleshores la meva passió estarà al servei del meu egoisme. Creure que som bons només perquè tenim bons sentiments és un gran engany.

Hi ha persones que se senten capaces d'un gran amor només perquè tenen una gran necessitat d'afecte, però són incapaces d'esforçar-se per la felicitat dels altres. Viuen obsessionats pels seus propis desitjos i necessitats. En aquests casos, les emocions distreuen dels grans valors i oculten un egocentrisme que fa impossible experimentar una vida sana i feliç en família» (AL 145).

És a dir, si una passió em condueix a realitzar un acte que no és correcte, la maldat residirà en la decisió d'alimentar-la i de provocar l'acte no correcte, no en la passió. De fet, aquesta mateixa passió podria haver provocat una bona acció.

«Si una passió acompanya un acte lliure, aquesta passió pot expressar la importància d'aquest acte. L'amor matrimonial porta a procurar que tota la vida emocional dels cònjuges esdevingui un bé per a tota la família i estigui al servei de la seva vida en comú.»

La família és madura quan la vida emocional dels seus membres es transforma en uns sentiments que ni disminueixen ni obscureixen els grans valors i opcions, sinó que són expressió de la llibertat de cadascú, brollen d'aquesta mateixa llibertat, l'enriqueixen, l'embelleixen i la fan més harmoniosa, per al bé de tots» (AL 146).

- Et sembla oportú que el papa Francesc hagi tractat de 'les passions' en la vida conjugal tal com ho ha fet?
- En plantejar la qüestió del matrimoni i de l'amor conjugal, de vegades s'ha posat l'accent més en les prohibicions que en les orientacions. Quins motius poden haver justificat aquesta opció?